

Расхождаше ся твърдѣ охылна,
и н' ангелско-то нейно лице,
Писана бѣше скръбь мног' осилна,
что-то ѣдѣше нейно сръдце.
На плещи-ты ѣ руса косица,
влѣнуваше ся съ златны влѣны,
Роняше слъзы, като росица,
по розошарны двѣнки страны.
Тамъ при дѣвойкѣ близу стояше
млада богыня съ голѣминѣ,
Дѣва Мждрица (а) ѣ хоратяше
ней съ умилѣнье катъ на женѣ:
" Тебѣ на сръдце-то трѣбва (ѣ рече)
да ти владѣ словесность-та, (б)
" Зачто тѣзѣ длѣжность отъ тебе вяче,
изискова ѣж и возрастъ-та.
" Слѣдовой всяко чт' увеличава,
и что прославя твой-то лице,
" А не, дѣвойко, что ослаждава,
и обаява твой-то сръдце.
" — Дѣво Мждрице, имашѣ голѣмѣ
на това правдѣ, нѣ бѣднѣ азѣ!
" Ахѣ мой-то сръдце на мене нѣма
покорность, нито слуша мой гласѣ.
" Нему владѣ единѣ богѣ силенѣ,
който го бѣше рано плѣнилѣ

(а) Богыня на мждрость-тѣ.

(б) На разумъ-тѣ.